אמר רב נחמן עדים שאמרו אמנה¹ היו דברינו אין נאמנים – אמר רב נחמן עדים שאמרו אמנה¹ היו דברינו אין נאמנים stated: Witnesses that claimed, our testimony was concerning a trust document, they are not believed.

OVERVIEW

רב נחמן מודעא היו אמנה היו דברינו מודעא מדי השטר עדיה מודעא מדי מודעא מדי מודעא מדי מודעא מדי מודעא מדי כומוד מאנה. This seems to contradict our משנה which states that if עדים claim that they were שטר when they signed the אטר מגו מגו מגו מאנה מדים ואנוסים when they signed the אטר מגו מגו מגו שטר שטר believed (with a מגו מגו מגו מגו מגו מגו מגו מגו מגו במגו דמזוייך וועדים און איז מאנה מדים איז מגו של מגו מגו מגו איז מגו של מגו מגו איז של מגו מגו של מגו מגו של מגו מגו של מג

תוספות first sets the parameters of s'ב"ר ruling:

על כרחך באין כתב ידם יוצא ממקום אחר איירי³

You are compelled to say that we are discussing a case where their handwriting is not released from elsewhere; we cannot authenticate this שטר based on other signatures. These עדים themselves must authenticate their own signatures.

דאי כתב ידם יוצא ממקום אחר פשיטא⁴ דהכי פריך לעיל -

For if their מק"ים is available from elsewhere; if we can be שטר this שטר without their explicit testimony, then it is obvious that the עדים are not believed to claim אמנה היו דברינו find it necessary to teach us this ruling!

תוספות offers an additional proof that we are discussing a case where אין כת"י יוצא ממקו"א:

- ועוד דמר בר רב אשי קאמר 6 דאין נאמנים משום דלא ניתן לכתב

_

¹ אמנה means trust. The מקיים (who are מקיים their own החימה) claim that the לוה trusted the מלוה and gave him the שטר for a (possible) future loan, which the שטר never saw take place.

 $^{^2}$ מודעא means a notification of coercion. The עדים claim that the borrower or seller informed the עדים that they were being coerced into agreeing to this transaction. See 'Thinking it over # 3.

³ ב"נ is teaching that even though these עדים have a פה שאסר (for they could claim it is not our handwriting), nevertheless they are not believed.

⁴ They have no שטר אמנה. They are contradicting a שטר מקויים which is presumed not to be a שטר אמנה (in addition to being הוזרים ומגידים).

 $^{^{5}}$ אטר, where ב"י אמר רב said that the claim of שטר אמנה is not acceptable. The גמרא there asked, if the עדים stated this, then if 1 עדים it is obvious they are not believed; there is no need to teach this ruling.

 $^{^6}$ מר בר רב אשי disagrees with מר מודעא concerning a שטר (since it is ניתן ליכתב) and agrees with ד"נ

And furthermore; מר בר רב אשי maintains that the עדים are not believed to claim אמנה היו דברינו, because a שטר אמנה is not permitted to be written; it is an עולה.

תוספות continues with his proof.

-⁷ ואי בכתב ידם יוצא ממקום אחר אפילו ניתן לכתב פשיטא דאין נאמנים אחר האין ואי בכתב ידם יוצא ממקו"א is לכת"י how can מר בר רב how can מר בר רב לכתב לכתב ואין לכתב is because לא ניתן לכתב ילא ניתן לכתב it is not so, for even if it is permitted to write a שטר אמנה מדים are not believed to claim אמנה היו דברינו

תוספות asks; now that it is established that ר"ג is discussing a case where אין כת"י יוצא there is a difficulty:

וקשה דאמאי לא מהימני במגו -

And there is a difficulty! Why are these עדים not believed, since they have a מגגו. They had the option of claiming that it is not our handwriting; in which case the could not collect with it. Therefore we should also believe them now that אמנה היו and the מלוה should not be able to collect with this שטר.

תוספות anticipates a rebuttal to his question and rejects it. It is possible that הי"ג is of the opinion (like מגו [and מגו [ר"ה]) that we cannot invalidate a שטר through a מגו. Once we know that a שטר is not מזוייף, it is then deemed to be a שטר הער . No claim can invalidate it, regardless whether there is a מגו to substantiate the claim. According to this view once the עדים admit that it is not a שטר מזוייף they are not believed that it is a מודעא\אמנה בודעא\אמנה says that this is not true -

דהא רב נחמן גופיה אית ליה לעיל 10 מגו לפסול את השטר - שטר himself previously maintains that a מגו is effective to void a – שטר האמר כי אתו לקמן לדינא אמרינן להו זילו קיימו שטרייכו וחותו לדינא - For דקאמר כי אתו לקמן לדינא אמרינן להו זילו קיימו שטרייכו וחותו לדינא ר"נ stated that when they come before us for a ruling we say to them

co

concerning a שטר אמנה that אין נאמנים.

⁷ See footnote # 4. There is an advantage in this second proof (that the reason of מר בר רב אשי would be wrong) over the first proof (that it would be a פשיטא is not as troublesome as a wrong reason. On the other hand there is a disadvantage in the second proof, because it is possible that מר בר רב אשי is discussing a different case than "ר"ג. It is not clear that מר בר ר"א is addressing his comments directly to מהר"ם שי"ף second states that מהר"ם שי"ף who states that מודעה היו דברינו נאמנים. It is obvious that this is only in a situation of אין כת"י יוצא ממק"א for "דברינו נאמנים.

 $^{^{8}}$ See תוספות הרא"ש.

 $^{^{9}}$ יט.א וד"ה See there תוספות ד"ה טעמא וד"ה.

 $^{^{10}}$ איט.

(the claimants with the שטר), first **go to authenticate** the signatures on **your** to prevent the מזוייף מגו (or) מוייף and afterward **go down to the** court case. The reason משטר the שטר is –

דמהימן לומר פרוע במגו דמזוייף -

Because the לוה **is believed to claim** the loan was **paid** when he has a מגו of claiming פרוע, which implies that it is a proper שטר, nevertheless since he has a מגו he is believed to claim שטר and prevent the מלוה from collecting with this שטר (without first being מלוה he again agree the מקיים שטר) –

וכל שכן עדים דאלימי לאורועי שטרא כדאמר במי שמת ¹¹ (נבא בתרא קנד,א) - And how much more so should this be true by two עדים who are more powerful than an individual לוה, as the גמרא states in פרק מי שמת פרק: they certainly should be able to discredit the עדים. These עדים have a מזוייף have a מזוייף, nevertheless they should be believed that שטר מזוייף with they could have claimed that it a שטר מזוייף.

In summation the question is: 12 Why when a לוה claims פרעתי he is believed (even though the מלוה is in possession of the שטר, because he has a מגו and why are the עדים, who claim מגו , not believed, even though they also have a מגו.

מוספות answers:

ריין אחק דהיינו טעמא דמודעא הואיל ומודים שהשטר נכתב ונמסר כהלכתו - And the דיי answered that this is the reason why the דיי are not believed to claim מודעא היו דברינו; since the עדים admit that the שטר was written and delivered (to [the מלוה or] the buyer) properly -

שוב לא אתי על פה ומרע לשטרא אפילו במגו¹⁴.

An oral declaration cannot subsequently come and discredit the שטר

even if this declaration is substantiated through a מגר.

תוספות anticipates a difficulty with this concept of אחט ש"לא אתי ע"פ ומרע, and justifies it:

ולא דמי לאנוסים וקטנים דמתניתין -

_

¹¹ The גמרא there states that it is possible that a לוה is not believed to claim עדים; however עדים there states that it is possible that a לוה is not believed to claiming אלימי טפי with a מזוייף מגו with a מזוייף מגו with a מזוייף מגו (by claiming שטר (אנוסים וקטנים) with a מגו אלימי טפי בים מזוייף מגו שלימי שלימי שלימי שלימי מנו אלימי שלימי מנו אלימי שלימי מנו אלימי שלימי מנו אלימי שלימי מגו are believed with a מגו but the לוה bit is not believed with a מגו אלימי שלימי מגו שלימי מגו שלימי שלימי שלימי אלימי שלימי ש

אנוסים שי"ף שהר"ם שי"ף מהר"ם שי"ף which states that אנוסים question is from the משנה which states that אנוסים are states; why are מודעא ואמנה any different? פרוע במגו דמזוייף, merely to forewarn that ד"ו is of the opinion that מגו בשטר שכתבו צריך לקיימו is effective.

¹³ See footnote # 17.

 $^{^{14}}$ The תוס' תוס' adds that it is similar to חוזרים ומגידים.

And this case of מודעא היו דברינו is not comparable to the cases of our משנה which states that the עדים are believed if they claimed קטנים or קטנים, if אינ ממק"א, if אינ ממק"א. Seemingly there too we should apply this rule of לא אתי ע"פ. מרע לשטרא.

חוספות now explains the difference between these cases:

שאין מודים שהיה שטר כשר כלל אלא סותרין אותו הלכך מהימני במגו - For there, in the שטר כשר do not admit that there ever was a שטר כשר at all, but rather the עדים contradict the שטר. A שטר which is signed by or שטר is no אנוסים at all! Therefore the עדים are believed that they were שטר שטר מגוים אנוסים וקטנים that they did not have to be שטר שטר –

דלא שייך כאן לומר דלא אתי על פה ומרע לשטרא שהרי אינם מודים שהיה שטר For it is not applicable to say here in this case that 'an oral declaration cannot come and discredit a עדים', for the עדים do not admit that there was a עדים are believed) and (where the עדים are not believed), is that by עדים testify that the עדים was executed properly; however they claim that there was an issue which disqualifies the transaction described in the שטר In such a case the rule is that אָלי לא אתי ע"פ ומרע לשטרא, even if there is a אָנים ואנוסים to substantiate the claim. In the cases of אָטנים ואנוסים, however, the פירים אים איז איז איז איז איז שטר since they were שטר שטר לשטרא that there never was a (proper) שטר since they were עדים are stating that there never was a (proper) שטר. The עדים are believed since they have a עדים are believed since they have a אַנים אַנים אַנים ואָנים ואָנים ואָנים אַנים ואָנים אַנים אַ

תוספות goes on to explain why by אמנה היו דברינו they are also not believed:

- ואמנה נמי נראה דהיינו טעמא דלא מהימני לרב נחמן דלא מרעי לשטרא And concerning the claim of אמנה it also appears that this is the reason that the עדים are not believed, according to ד"ב for the עדים are not empowered to discredit the שטר

- הואיל ומודים שהשטר נכתב כדין מדעת הלוה

¹⁵ Once the שטר כשר (כת"י הוא זה למנה, there is a שטר כשר .A שטר כשר is presumed not to be a מודעא\אמנה (otherwise there can never be a עדים עדים cannot void a written שטר כשר through their oral testimony. [In addition, other commentaries (see footnote # 14) maintain that they are הוזרים ומגידים.] The explanation of אחי ע"פ ומרע לשטרא, may be dependent on the meaning of נאמנים (whether the ספול is שטר, or there is no פסול is שטר, or there is no הרועים אות רפ"ב ואילך. See הרי ההרי הוועים אות רפ"ב ואילך הוא שטר משטר footnote # 1. See הרועים אות רפ"ב ואילף enacted this rule to protect the integrity of the שטר; that it cannot be voided by a (contradictory) oral declaration. See 'Thinking it over' # 2.

 $^{^{16}}$ A שטר, which קטנים ואנוסים sign, is a שטר without עדים; which is no שטר at all.

¹⁷ Previously (footnote # 13) when תוספות was discussing a מודעא, the expression was הואיל ומודים שהשטר האיל ומודים שהשטר, since they claim there was a מודעא. See

since the עדים admit that the שטר was properly written with the consent of the borrower. תוספות maintains that according to ד"ר, the claims of both מודעא היו מודעא היו מרעי לשטרא, the claims of both לא אתי ע"פ ומרעי לשטרא.

תוספות anticipates that one can challenge this assumption that the reason for תוספות anticipates the reason for אודעא is different than מודעא. The reason why אמנה is not believed may be as אמנה מר בר רב אשי is twas never permitted to be written. A מר אמנה is an illegal document. It is אסור for עדים to sign on such a document. When the אמנה היו דברים say עדים there are declaring themselves רשעים. The rule is that אמנה היו לאין אדם משים עצמו רשע is not believed according to אמנה אמנה הו מר בר רב אשי this is not the reason for אמנה. אמנה מר בר רב אשי

דלא מפרש טעמא דאמנה משום דלא ניתן לכתב אלא מר בר רב אשי For the גמרא did not universally explain that the reason ממרא is not believed is on account that it is not allowed to be written; this reason does not apply to all the opinions but rather this explanation expresses the view of מר בר רב אשי only –

ר"ב נחמן טעם אמנה ומודעא שניהם שוה¹⁹ **However, according to ר"ב the reason** for disbelieving the עדים in the cases of אמנה ומרע לשטרא are the same in both; namely that לא אתי ע"פ ומרע לשטרא.

There still remains the original question of why an individual is believed to claim פרעתי מנוייף (even though אמנה מרע לשטרא), and עדים are not believed to claim אמנה אמנה with the מקיים of not being תוספות. שטר addresses this issue:

רייף - And regarding that which רייג maintains that the לוה is believed to claim the loan was paid, with the מגו that he could have claimed that the was forged; seemingly it is case of אתי ע"פ ומרע לשטרא –

מוספות answers:

התם נמי 20 לא מרע לשטרא כלל הלכך מהימן במגו 20 לא מרע לשטרא כלל הלכך הימן במגו זווייף is not discrediting the שטר at all!

^{&#}x27;Thinking it over' #1.

 $^{^{18}}$ See רב אשי ה"ז רש"י ד"ה מודעא ניתן prefers that תוספות מודעא ביתן disagree.

 $^{^{19}}$ It is apparent from the syntax of the אמנה that according to ר"ב there is no difference between אמנה and מרצ the term אנוסים is to be understood that just as by אנוסים they are not שטר (since there was no שטר to

begin with), so too by מרע לשטר (since the שטר remains a valid [paid up] מרע (wur remains a valid [paid up]).

²¹ A שטר is issued with the intent that it will eventually be paid up. The claim of שטר is not against the שטר per se; but rather it is against the claim of שטרך בידי מאי בעי. The מזוייף is sufficient to support the claim of שטרך בידי וכו' against the claim of שטרך.

Therefore the מזוייף is believed to claim פרוע when he has the מזוייף of מגוייף. The agrees that it is a proper שטר. He simply claims that he paid up (and did not retrieve the שטר in lieu of his payment).

In summation: When a claim is מרע לשטרא, it discredits a שטר, the rule is that מרע לשטרא. Therefore in the cases of אמנה ומודעא, where there is a valid שטר (even) according to the עדים, and the עדים are being שטר this, they are not believed even with a מגו In cases where there is no שטר or where there is no discrediting of a מגו is effective to be believed. Therefore in the cases of אנוסים וקטנים where there is no שטר, the שטר are believed with a מגו In the case of שטר, however) there is no מגו מגו are believed with a שטר, however) there is no מגו shelieved with a מגו is denying the validity of the שטר, therefore the מגו is believed with a מגו shelieved with a אונוסים ואינו אונו אונו shelieved with a מגו shelieved with a אונוסים אונו shelieved with a מגו shelieved with a אונוסים אונו shelieved with a אונוסים אונוסים אונו shelieved with a אונוסים אונוסים אונוסים אונו shelieved with a אונוסים אונוסים

ואתי שפיר רב נחמן כרבנן דרבי מאיר - 22

And ר"ב can properly follow the opinion of the רבנן who argue with מ"מ and maintain that by אנוסים וקטנים (as well as פרוע במגו דמזוייף) they are believed (with a מגו), since they are not מרע לשטרא; however by אמנה ומודעא (where they are are not believed), they are not believed.

וההיא ברייתא דמי שמת (גם זה שם:) דשטר אמנה הוא זה דאינו נאמן 23 - מוכר אחל ברייתא אול שם:) שמר מד שמת מוכר which states that if the פרק מי שמת הוב where the ruling is that he is not believed – דבעי לוקמי כרבי מאיר רב נחמן מוקי לה כדברי הכל:

which the גמרא there wanted to establish that it follows the opinion of ד"ה; maintains that the ruling of the ברייתא is according to all opinions, including the בנון (for לא אתי ע"פ ומרע לשטרא). 24

SUMMARY

According to ר"ג:

עדים who claim מודעא\אמנה היו דברינו are not believed since לא אתי ע"פ ומרע

עדים who claim אנוסים וקטנים מדe believed (if אין כת"י יוצא ממק"א), since there is no valid שטר for they claim אנוסים וקטנים היינו.

A לוה who claims פרוע is believed במגו דמזוייף for he is not מרע לשטרא, since

_

²² See 'Thinking it over' # 5.

 $^{^{23}}$ The case there (קנד,ב) is where the מוכר claims it was a שטר מודעה. Nevertheless the proof from עדים to the case of מוכר is certainly valid. If the עדים cannot be מרכר, מרע לשטרא, certainly the בעל דבר מחסר בעל דבר.

 $^{^{24}}$ It would seem that if the reason that עדים are not believed to claim אמנה is because לא ניתן לכתב, then the himself should be believed to claim אמנה במגו דמזוייף, then the himself did not do any עולה. However if the reason that עדים are not believed to claim אמנה is because אמנה לא אתי ע"פ ומרע לשטרא, then the same rule would apply to the הוב as well. This may be one of the reasons תוספות insists that according to אמנה is because אמנה is because אמנה אמנה ומרע לשטרא. See 'Thinking it over' # 4.

he admits that it is a valid שטר.

THINKING IT OVER

- 1. תוספות claims that by עדים are not believed, since אחרי ע"פ ומרע לא אתי ע"פ ומרע are not believed, since עדים לא אתי ע"פ ומרע at all. A שטר מודעא be written with the consent of the מתחייב (the one who is being obligated by the מוכר). In the case of מוכר there is no consent on behalf of the עדים (the מוכר for the מוכר believed! 26
- 2. What would be the ruling if other עדים testified that it was a שטר (either when כת"י יוצא ממק"א ממק"א ממק"א $?^{27}$
- 3. What can עדים do to protect the מוכר if he claims he is being coerced into this sale? 28
- 4. Why is תוספות adamant that the reason of אמנה is on account of לא אתי ע"פ and not because of לא ניתן ליכתב? 29
- 5. תוספות writes that since ר"ג distinguishes between אנוסים אמנה מודעה and אנוסים אנוסים, we can say that ר"ג agrees with the רבגן דר"מ Seemingly we must say that מקיים agrees with the בעל השטר regardless, since בעל השטר ruled that the בעל השטר שכתבו צריך לקיימו (for די"ת שכתבו צריך לקיימו 31 !

²⁶ See סוכ"ד אות ע"ב.

²⁹ See footnote # 24.

²⁵ See footnote # 17.

²⁷ See footnote # 15.

²⁸ See ב"ב דף מט_יא.

³⁰ See footnote # 22.

³¹ See מהר"ם שי"ף and פנ"י.